

INTRODUCCIÓ...

Ja fa un temps que conec a la Dolors i un dia em va comentar que escrivia poesia. Em vaig interessar pels seus escrits i resulta que va començar als 15 anys quan les seves preocupacions, maldecaps i sentiments aforaven també amb l'adolescència. És ara, però, que ha revaloritzat la seva obra, que s'ha plantejat més seriosament el fet d'escriure, que s'ha decidit a mostrar-nos algun poema, alguna part de la seva intimitat més volguda i sentida en definitiva.

La Dolors és una noia vital, una aries com el foc que tan aviat es revifa amb el vent o mig s'apaga amb l'aire i que també toca fons o va fins el final si convé.

La seva poesia és intimista, molt personal, senzilla, sentida, fruit d'experiències i estats d'ànim; sense sofisticacions i amb un llenguatge precís, ben trobat.

Malgrat la no modernitat d'aquests poemes, ella s'adreça a GAZ tot trobant-hi un mitjà d'expressió obert i sense ànims de pedanteria.

A. C.

INTIMITAT CERCADA

Cansat de que el silenci t'acompanyi has deixat que un munt de mots, teixits de moments encisats, omplin la teva intimitat cercada.

T'adones que hi ha quelcom dins teu que no s'ha mort, la flabesa per tot allò que vol arrelar la teva existència.

Voldries endurir molt més la pell, tensa i voltada de moments amargs que l'han envellit, per trobar pau a la teva sensibilitat ferida.

Estàs pres de cada mot, de cada silenci, que han fet trontollar el teu ser i tremolar les mans en cada avanç: el de la fermesa d'una intimitat cercada.

Tornaran altra vegada els mateixos fets: els ulls migh closos, l'últim raig de lluna, i uns papers adormits al fons d'un calaix ple de neguit i de paraules.

I DE SOPTE.....LA TARDA

I de sobte la tarda,
qualsevol tarda,
se'm torna d'un gris
que es barreja amb la nit;
i sento un crit d'angoixa,
que lluita per sortir
d'aquest eixut silenci.

Hi ha algú que cerca quelcom,
els seus passos semblen segurs,
no sé si puc aturar-me,
atansant el temps
i escorcollar molt lentament
el seu rastre.

Torna el desig inefable,
deixant que el puguin
fer viure altre vegada;
ara ja no em diuen res
l'enyor i el record,
sols resten com un munt
de coses desades.

Somric, potser amb un gest
que fa mal i que s'endinsa
gelant l'ànima,
i deixo perdre els sentits
dins la por que em va cercant.

Dolors Guasch - 1984

Foto: CESAR LOPEZ